

افغانستان ۲۰۲۵

دختران در یک مدرسه ابتدایی در شهر قندهار افغانستان در ۷ سپتامبر ۲۰۲۵
@AFP یا مجوز دهندگان

دوره گزارش: ۱ ژانویه ۲۰۲۵ تا ۳۱ دسامبر ۲۰۲۵

در سال ۲۰۲۵، طالبان حملات سیستماتیک و گسترده خود را به حقوق زنان و دختران تشدید کردند. اقلیت‌های قومی و مذهبی با تبعیض روبرو شدند. برای نمونه، بسیاری از اعضای جامعه شیعه اسماعیلی مجبور به گرویدن به اسلام سنی شدند. طالبان رسانه‌های مستقل و هرگونه انتقادی از سیاست‌های خود را از راه دستگیری‌های خودسرانه و بازداشت روزنامه‌نگاران و کارمندان دولت پیشین سرکوب کردند. بازداشت‌شدگان و منتقدان طالبان مورد شکنجه، آزار و اذیت یا اعدام‌های فراقضایی قرار گرفتند. اعتراضات به طور سیستماتیک سرکوب شد و همچنان عملاً دسترسی به محاکمه عادلانه وجود ندارد. دادگاه کیفری بین‌المللی (ICC) حکم بازداشت رهبر طالبان و رئیس دیوان عالی افغانستان را صادر کرد. وضعیت اقتصادی ناپایدار و وضعیت انسانی فاجعه‌بار بود. علاوه بر این، کمبود بودجه، حمایت سازمان بهداشت جهانی از سیستم بهداشتی را به خطر انداخت. گروه‌های قومی و مذهبی به حاشیه رانده شده در دسترسی به کمک‌های بشردوستانه با تبعیض روبرو بودند. اخراج‌های اجباری غیرقانونی در درجه اول زنان و دختران اقلیت شیعه هزاره را تحت تأثیر قرار داد.

پیشینه

طالبان که پس از فروپاشی دولت قبلی در اوت ۲۰۲۱ قدرت را به دست گرفتند، هنوز در سال ۲۰۲۵ عملاً کشور را کنترل می‌کردند. تحریم‌های شورای امنیت سازمان ملل علیه طالبان، از جمله ممنوعیت سفر برای بسیاری از اعضای رهبری آنها، همچنان پابرجا بود.

حقوق زنان و دختران

در سال ۲۰۲۵ زنان و دختران تقریباً از تمام حقوق اساسی خود محروم بودند. اگر آنها متعلق به هزاره یا سایر اقلیت‌های مذهبی بودند، با تبعیض بیشتری روبرو می‌شدند. احکام و اقدامات طالبان، که به طور خاص زنان و دختران را هدف قرار می‌داد، گسترش یافت و تشدید شد. دختران بالای دوازده سال دیگر اجازه رفتن به مدرسه را نداشتند، زنان از کار در آژانس‌های سازمان ملل، سازمان‌های غیردولتی یا نهادهای دولتی منع شدند و نمی‌توانستند از حقوق خود برای آزادی رفت و آمد، آزادی بیان و مشارکت سیاسی استفاده کنند. طبق گزارش‌های رسانه‌ها، در ژوئن ۲۰۲۵، زنانی که برای آژانس‌های سازمان ملل در پایتخت، کابل، کار می‌کردند، به همراه خانواده‌هایشان، توسط طالبان مورد تهدید و ارباب قرار گرفتند. در ماه سپتامبر، نیروهای امنیتی طالبان از دسترسی کارکنان زن افغان سازمان‌های سازمان ملل به ساختمان‌های سازمان ملل جلوگیری کردند.

الزام طالبان مبنی بر اینکه زنان فقط می‌توانند با یک همراه مرد (محرم) رفت و آمد کنند، دسترسی آنها به مراقبت‌های پزشکی و اشتغال در بخش بهداشت را محدود کرد. طبق گزارش سازمان ملل متحد به شرکت‌ها و کلینیک‌های خصوصی دستور داده شده بود که بدون محرم به زنان خدمت آرایه یا آنها را درمان نکنند. هیئت کمک‌رسانی سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما UNAMA) گزارش داد که قانون سختگیرانه «امر به معروف و نهی از منکر» فرصت‌های شغلی بسیار محدود زنان را بیش از پیش کاهش می‌دهد.

در مارس ۲۰۲۵ یوناما گزارش داد که طالبان در استان‌های بادغیس و هرات مانع از حضور زنان در نمازهای مساجد در ماه رمضان شدند. در ماه ژوئیه ده‌ها زن در کابل به دلیل نقض قوانین محدودکننده پوشش طالبان دستگیر شدند. در ماه نوامبر، طالبان محدودیت جدیدی را در استان هرات اعمال کردند و همه زنان در مراکز درمانی - بیماران، همراهان بیمار، بازدیدکنندگان و کارکنان - را ملزم به پوشیدن برقع، پوششی که صورت و بدن را به طور کامل می‌پوشاند، کردند.

خشونت مبتنی بر جنسیت

در سال ۲۰۲۵ زنان و دختران به طور فزاینده‌ای در معرض خشونت مبتنی بر جنسیت، چه در خانه و چه در ملاء عام، قرار گرفتند. سازمان ملل متحد گزارش داد که خطر خشونت علیه زنان و دختران از زمان به قدرت رسیدن طالبان ۴۰ درصد افزایش یافته است و تقریباً ۱۴٫۲ میلیون زن به حمایت و کمک نیاز دارند. زنان و دخترانی که تحت تأثیر خشونت مبتنی بر جنسیت قرار گرفته‌اند، مشمول قوانین و رویه‌های سختگیرانه و تبعیض‌آمیز طالبان و همچنین احکام هیئت‌های داوری سنتی هستند، زیرا طالبان تمام نهادها و چارچوب‌های قانونی برای مبارزه با خشونت مبتنی بر جنسیت را لغو کرده بودند.

ازدواج‌های اجباری و زودهنگام به شدت افزایش یافت. طالبان از ازدواج‌های اجباری حمایت و آن را اجرا می‌کردند، حتی اگر آنها را روی کاغذ غیرقانونی اعلام کرده بودند.

حق آزادی مذهب و عقیده

فرمان‌ها، اقدامات و اعمال طالبان در برابر اقلیت‌های مذهبی تبعیض‌آمیز بود. طبق گزارش یوناما، در ژانویه ۲۰۲۵ طالبان دستکم ۵۰ شیعه اسماعیلی را در استان بدخشان وادار به گرویدن به اسلام سنی کردند. کسانی که امتناع ورزیدند، روزانه مورد حمله فیزیکی، اجبار و تهدید به مرگ قرار گرفتند. سازمان حقوق بشر افغانستان، رواداری، گزارش داد که در نیمه نخست سال ۲۰۲۵ طالبان دستکم ۲۰۳ نفر را در استان بدخشان وادار به گرویدن به اسلام کردند. افزون بر این، اسماعیلیان مجبور شدند فرزندان خود را به آموزش‌های مذهبی سنی بفرستند.

طبق گزارش رواداری و گزارش‌های رسانه‌ها، طالبان برگزاری مراسم مذهبی توسط هزاره‌های شیعه را در استان‌های کابل، هرات، غزنی، نیمروز، غور و بامیان، به ویژه در ماه عزاداری محرم، محدود کردند. در استان‌های بادغیس و غزنی، شیعیان مجبور شدند روزه خود را زودتر افطار کنند و به تاریخ سنی برای افطار (عید فطر) و مراسم نماز آن، که توسط طالبان اعلام شده بود، پایبند باشند.

حق آزادی بیان

طالبان به سرکوب بی‌رحمانه رسانه‌های مستقل و منتقد، به ویژه روزنامه نگارانی که از سیاست‌های سختگیرانه آنها انتقاد می‌کردند، ادامه دادند. به گفته اتحادیه ملی روزنامه نگاران افغانستان، طالبان در ژوئیه ۲۰۲۵ هفت روزنامه نگار را به اتهاماتی از جمله «فساد اخلاقی» و «جاسوسی» دستگیر کردند.

یوناما در ژوئیه گزارش داد که در دستکم نیمی از استان‌های کشور، عکاسی و فیلمبرداری از موجودات زنده و همچنین پخش چنین تصاویری ممنوع است. در اوت ۲۰۲۵ طالبان سه کارمند ایستگاه رادیویی محلی رادیو نسیم را دستگیر کردند. این ایستگاه پس از ۱۳ سال پخش خود را در استان‌های دایکندی و بامیان متوقف کرد. در پایان نوامبر رسانه‌های محلی گزارش دادند که رادیو نسیم پس از بیش از سه ماه تعطیلی پخش خود را در بامیان از سر گرفته است.

طالبان حقوق آزادی بیان و آموزش را بیشتر محدود کردند. آنها دانشگاه‌ها را از یکارگیری کتاب‌های نوشته شده توسط زنان و آموزش موضوعاتی که با تفسیر آنها از قوانین اسلامی (شریعت) همخوانی نداشت، منع کردند. سروده‌های عاشقانه و اشعاری که سیاست‌ها، تصمیمات و اقدامات طالبان را به طور انتقادی بررسی می‌کردند نیز ممنوع شدند. هر کسی که علناً از طالبان انتقاد می‌کرد، مثلاً در رسانه‌های اجتماعی، خودسرانه دستگیر و زندانی می‌شد.

دستگیری‌ها و بازداشت‌های خودسرانه

طالبان روزنامه نگاران، کنشگران حقوق بشر و سایر افرادی را که از قوانین سختگیرانه آنها انتقاد می‌کردند، خودسرانه دستگیر و بازداشت می‌کردند. "پلیس اخلاقی" طالبان همچنین افرادی را که "قانون امر به معروف و نهی از منکر" را نقض می‌کردند، خودسرانه بازداشت می‌کرد، زیرا برای نمونه طول مو یا مدل موی نامناسبی داشتند، به موسیقی گوش می‌دادند، عکس می‌گرفتند یا در نماز جماعت شرکت نمی‌کردند.

در سال ۲۰۲۵، رسانه‌ها و سازمان ملل متحد مواردی از مخالفانی از جمله کارمندان دولت سابق را گزارش کردند که پس از اخراج از کشورهای دیگر، به طور خودسرانه در افغانستان دستگیر و بازداشت شدند. تنها در سه ماه اول سال، یوناما دستگیری‌ها و بازداشت‌های خودسرانه حداقل ۲۳ کارمند دولت سابق را ثبت کرد. علاوه بر این، مقامات دولت سابق و سایر افرادی که طالبان آنها را به "همکاری" متهم می‌کرد، قربانی ناپدید شدن شدند.

قتل‌های فراقضایی

طبق گزارش سازمان حقوق بشری رواداری، در نیمه نخست سال ۲۰۲۵ در مجموع ۲۵۱ نفر از جمله تظاهرکنندگان، چهره‌های بانفوذ و کارمندان سابق دولت، توسط اعضای طالبان یا مهاجمان ناشناس زخمی، اعدام فراقضایی یا به شیوه‌ای نامعلوم کشته شدند. بین آوریل و ژوئن ۲۰۲۵، طبق گزارش‌ها، هفت مقام سابق دولتی به طور غیرقانونی کشته شدند.

شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها

طالبان بازداشت‌شدگان را شکنجه و با آنان بدرفتاری می‌کردند. سازمان‌های حقوق بشر محلی و بین‌المللی مانند HRD+، رواداری و سازمان جهانی مبارزه با شکنجه روش‌های شکنجه از جمله کشیدن دندان و ناخن، شوک الکتریکی، غرق مصنوعی (شبیه‌سازی غرق شدن) و تهدید به مرگ اعضای خانواده را مستند کرده‌اند.

برابر گزارش‌ها، طالبان زندانیان زن و مرد را مورد خشونت جنسی قرار می‌دادند. یوناما پرونده‌های پنج کارمند سابق دولت را که بین ژانویه و مارس ۲۰۲۵ مورد شکنجه و بدرفتاری قرار گرفته بودند، مستند کرد. برابر گزارش‌ها، بازداشت‌شدگان متعلق به اقلیت‌های قومی یا مذهبی، به ویژه مسلمانان هزاره و شیعه، مورد آزار و اذیت‌های بیشتری مانند توهین کلامی یا ممنوعیت انجام مناسک مذهبی خود قرار گرفتند. مجازات‌های بدنی که معادل شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها بودند، در کنار موارد دیگر، شامل موارد زیر بود: برای "زنا"، "نوشیدن الکل"، "همجنس‌گرایی" و "لواط"، علاوه بر مجازات زندان، مجازات بدنی نیز اعمال و اجرا شد. یوناما گزارش داد که دستکم ۲۳۱ نفر بین آوریل و ژوئن ۲۰۲۵ متحمل مجازات بدنی شده‌اند.

حق آزادی تجمع

تجمعات مسالمت‌آمیز، چه مستقل و چه انتقادی، در سال ۲۰۲۵ نیز توسط طالبان سرکوب شدند. طبق گزارش یوناما، در جریان اعتراضات علیه ممنوعیت کشت خشخاش، طالبان در ماه‌های مه و ژوئن ۲۰۲۵ حداقل ده نفر را در ولسوالی‌های آرگو، جرم و خاش استان بدخشان کشته و بیش از ۴۰ نفر دیگر را زخمی کردند. یوناما همچنین گزارش داد که در ماه ژوئن، حداقل ۴۸ مرد و کودک از بک در ولسوالی دولت آباد استان فاریاب در حالی که به دستگیری اعضای جامعه خود پس از درگیری با پشتون‌های محلی اعتراض می‌کردند، دستگیر شدند.

از ترس دستگیری‌ها و بازداشت‌های خودسرانه، اعتراضات علیه اقدامات سختگیرانه طالبان به پلتفرم‌های آنلاین منتقل شد.

حق حقیقت، عدالت و جبران خسارت

از آنجا که طالبان تمام قوانین موجود قبلی و سیستم حقوقی پیشین را لغو کرده بودند، عملاً دیگر هیچ محاکمه عادلانه‌ای وجود نداشت. به جای قانون قبلی، طالبان تفسیر محدود خود از قانون شریعت را اعمال کردند که هیچ توجهی به تنوع مذهبی، حقوق زنان و دختران یا تعهدات بین‌المللی نداشت. نهادهایی مانند کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان یا پارلمان و شوراهای استانی که قبلاً به عنوان کنترل و توازن عمل می‌کردند، دیگر وجود نداشتند.

در اکتبر ۲۰۲۵ شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد تصمیم مهمی برای مبارزه با معافیت از مجازات مداوم در افغانستان گرفت. این شورا یک مکانیسم تحقیقاتی مستقل برای جمع‌آوری، تأمین و پردازش شواهد جنایات بین‌المللی و نقض حقوق بشر گذشته و حال ایجاد کرد.

در ژوئیه ۲۰۲۵ دادگاه کیفری بین‌المللی (ICC) حکم بازداشت علیه رهبر طالبان و رئیس دادگستری افغانستان به دلیل آزار و اذیت جنسیتی، که جنایتی علیه بشریت است، صادر کرد. زنان و فعالان حقوق بشر افغان حملات مداوم طالبان به حقوق زنان و دختران را "آپارتاید جنسیتی" توصیف کردند. عفو بین‌الملل برای به رسمیت شناختن آپارتاید جنسیتی به عنوان یک جرم تحت قوانین بین‌المللی تلاش کرد.

حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی

وضعیت اقتصادی در سال ۲۰۲۵ همچنان ناپایدار و وضعیت بشردوستانه فاجعه‌بار بود. دفتر هماهنگی امور بشردوستانه سازمان ملل متحد گزارش داد که ۲۲،۹ میلیون نفر به کمک‌های بشردوستانه نیاز دارند - تقریباً نیمی از جمعیت. میلیون‌ها نفر که به ایران یا پاکستان گریخته بودند نیز در سال ۲۰۲۵ به افغانستان اخراج شدند. بلایایی مانند زلزله و اثرات تغییرات اقلیمی بحران انسانی را تشدید کرد. در ماه اوت، زلزله شدیدی در شرق کشور ۱۹۹۲ نفر را کشت و ۳۶۳۱ نفر را زخمی کرد.

کمک‌های بشردوستانه به افغانستان در سال ۲۰۲۵ حتی از سال‌های گذشته نیز با کمبود بودجه بیشتری مواجه بود. بزرگترین کشور اهداکننده، ایالات متحده، برنامه‌های کمکی خود را به شدت کاهش داد و بسیاری از کشورهای دیگر نیز حمایت خود را کاهش دادند. افغانستان تا اندازه زیادی از اقتصاد جهانی جدا ماند، زیرا دارایی‌های خارجی این کشور از زمان به قدرت رسیدن طالبان مسدود شده بود.

اگرچه بانک جهانی در آوریل ۲۰۲۵ گزارش داد که نشانه‌هایی از بهبود اقتصادی وجود دارد، اما اقدامات سرکوبگرانه طالبان باعث وخامت بیشتر اوضاع بشردوستانه، به ویژه برای زنان، شد. برای نمونه، ممنوعیت کار زنان برای سازمان‌های غیردولتی و سازمان‌های سازمان ملل متحد به این معنی بود که زنان در دسترسی به کمک‌های بشردوستانه با مشکلات قابل توجهی روبرو بودند.

در اوت ۲۰۲۵ سازمان ملل متحد تخمین زد که دستکم ۷۸ درصد از زنان در افغانستان هیچ گونه تحصیل، آموزش حرفه‌ای یا شغلی ندارند. در ژوئن ۲۰۲۵ یونسف گزارش داد که ۹۰ درصد از کودکان غذای کافی برای خوردن ندارند. نیمی از آنها از فقر شدید تغذیه‌ای رنج می‌برند. حدود ۴ میلیون

کودک زیر پنج سال، و همچنین زنان باردار و شیرده، از سوء تغذیه حاد رنج می‌برند.

بسیاری از مردم به ویژه در مناطق روستایی به مراقبت‌های پزشکی دسترسی نداشتند، زیرا سیستم بهداشت کشور همچنان ضعیف و وابسته به کمک‌های بین‌المللی بود. سیاست‌های تبعیض جنسیتی طالبان منجر به این شد که زنان و دخترانی که در زلزله دفن یا مجروح شده بودند، بلافاصله نجات داده نشده و تحت مراقبت قرار نگرفتند.

تبعیض

اقلیت‌های قومی و مذهبی مانند اسماعیلیان، هزاره‌ها، تاجیک‌ها و بیات‌ها در دریافت کمک‌های بشردوستانه با محرومیت مواجه بودند. برای نمونه طالبان در استان‌های بدخشان، غور، غزنی و نیمروز حکم داد که اعضای این اقلیت‌ها کمی دریافت نخواهند کرد. سازمان‌های غیردولتی گزارش دادند که اقلیت‌های قومی و مذهبی به حاشیه رانده شده در بازار کار با تبعیض مواجه هستند. رسانه‌ها از رفتار نابرابر و تبعیض توسط مقامات بالفعل طالبان، از جمله در قوه قضائیه، گزارش دادند.

در ژوئیه 2025، طالبان پس از آنکه دادگاه طالبان در یک اختلاف ارضی به نفع پشتون‌های کوچ‌نشین حکم داد، تعداد زیادی از خانواده‌های هزاره را از روستای راشک در ولسوالی پنجاب (استان بامیان) اخراج کردند. به هزاره‌ها 15 روز فرصت داده شد تا خانه‌های خود را ترک کنند. هنگامی که آنها مقاومت کردند، طالبان به روستا حمله کردند و خانواده‌ها را بدون ارائه محل اقامت جایگزین یا پرداخت غرامت به آنها بیرون کردند.

در ولسوالی دولتیار استان غور بیش از صد خانوار در ماه ژوئیه قربانی تخلیه اجباری غیرقانونی شدند. دلیل آن نیز درگیری طولانی مدت بر سر زمین بین دو گروه جمعیتی بود. طبق گزارش رسانه‌ها، این اخراج‌ها انگیزه سیاسی داشتند زیرا بسیاری از آوارگان از دولت سابق حمایت می‌کردند. آنها هیچ محل اقامت یا غرامت جایگزینی دریافت نکردند.

حقوق پناهندگان و مهاجران

در سال ۲۰۲۵ چندین کشور، علیرغم نقض حقوق بشر و سوءاستفاده‌های مداوم توسط طالبان و وضعیت فاجعه‌بار انسانی، پناهندگان افغان را به افغانستان اخراج کردند. آنها بدین ترتیب اصل عدم بازگرداندن اجباری را نقض کردند. آلمان و اتریش نیز علیرغم وضعیت خطرناک موجود اخراج افغان‌ها را آغاز کردند. ایران، پاکستان، ترکیه و تاجیکستان پناهندگان و پناهنجویان افغان را به صورت دسته جمعی اخراج کردند. تنها از پاکستان و ایران، ۲،۸ میلیون نفر در طول سال مجبور به بازگشت به افغانستان شدند.

زنان و دختران اخراج شده عملاً از تمام حقوق خود پس از بازگشت محروم شدند. مخالفان و کارمندان دولت پیشین در معرض خطر بدرفتاری توسط طالبان و نقض حقوق بشر قرار گرفتند.

حملات و کشتارهای غیرقانونی

سازمان ملل متحد و سازمان‌های حقوق بشر افغانستان گزارش دادند که حملات انتحاری و انفجارها باعث زخمی یا کشته شدن غیرنظامیان شده است. طبق گزارش‌ها، هم گروه‌های درگیر با طالبان و هم بازیگران ناشناس در پشت این حملات بوده‌اند. مهمات منفجر نشده از درگیری‌های پیشین نیز باعث زخمی و کشته شدن غیرنظامیان شده است. حملات متقابل در امتداد مرز با پاکستان و حملات هوایی ارتش پاکستان نیز منجر به تلفات غیرنظامیان شده است.

انتشارات سازمان عفو بین الملل

- [Afghanistan: ICC Prosecutor’s application for arrest warrants against Taliban leaders is an important step towards justice for Afghan women, girls and LGBTQI persons, 24 January](#)
- [Afghanistan: Submission to the UN Committee on Elimination of Discrimination against Women, 91st session, 19 June–July 2025, 21 May](#)
- [Afghanistan: Open letter on Afghanistan to the permanent representatives of member and observer states of the United Nations Human Rights Council, 28 August](#)
- [Afghanistan: Forced returns to Taliban rule must end as latest figures reveal millions unlawfully deported in 2025, 16 December](#)

Übersetzung von “Amnesty International Report 2025_26-Afghanistan 2025.pdf”
mit Hilfe von Google Translate

Afghanistan-Aktionen-Gruppe bei Amnesty International Gruppe Frankfurt-Mitte
<https://amnesty-frankfurt.de/afghanistangruppe/>
afghanistanaktionen@amnesty-frankfurt.de

Quelle: Amnesty International Report 2025/2026

<https://www.amnesty.de/sites/default/files/2026-04/Amnesty-Report-2025-ausgewaehlte-Kapitel-auf-Deutsch-April-2026.pdf>

Kontakt

Amnesty International Deutschland e.V.
Sonnenallee 221 C
12059 Berlin

Telefon: +49 (0)30 / 420248-0
Registergericht: Amtsgericht Charlottenburg
Vereinsregisternummer: VR 36372 B

Spendenkonto

SozialBank AG
IBAN: DE23 3702 0500 0008 0901 00
BIC: BFSWDE33XXX